

Arrest

nr. 88 118 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RONSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 februari 2012 het Rijk binnen en diende op 13 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 26 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 27 februari 1979 te Omdurman. U bent Moslim en behoort tot de Ja'alin etnie. U bent gehuwd op 9 januari 2009 met M. A. F. Y. Z. H. die nog steeds in Soedan verblijft. Samen hebben jullie één dochter, en op het moment dat u Soedan verliet, was uw echtgenote zwanger van jullie tweede kind. Sinds u Soedan hebt verlaten, heeft u echter

geen contact meer gehad met uw echtgenote. U heeft steeds in Omdurman gewoond en na uw middelbare studies bent u wiskunde gaan studeren aan de Nilein-universiteit van Khartoum van 2004 tot 2008. Na deze studies kon u aan de slag gaan als leraar in een school in Um Badda. In 2011 werd uw jongere zus echter benaderd door een man die aan uw familie de hand van uw zus vroeg en graag wilde huwen met haar. Hij stelde zich voor als iemand die een gevoelige post bekleedde bij de Soedanese staatsveiligheid. Uzelf stond nogal sceptisch tegenover een eventueel huwelijk, maar uiteindelijk gingen uw familie en jongere zus akkoord. Begin 2011 vond dan ook het huwelijk plaats tussen uw jongere zus en deze man die bij de staatsveiligheid werkte. In het begin ging alles goed in het huwelijk van uw zus, maar na drie maanden werd ze zwanger, waarop haar echtgenoot erg negatief reageerde. Hij wou dat ze het kind zou laten aborteren, en vanaf dat ogenblik begon hij haar slecht te behandelen. Uw zus werd regelmatig opgesloten en werd zelfs mishandeld. De situatie verergerde in die mate dat uw zus op een bepaald moment diende te vluchten, en besloot naar u te komen met de vraag om een oplossing te zoeken. Dit gebeurde in december 2011. U besloot om met de echtgenoot te gaan praten, maar hij weigerde u binnen te laten, en de volgende dag toen u nogmaals een poging besloot te doen om te bemiddelen bedreigde hij u zelfs met een wapen. Enkele dagen nadat uw zus was weggegaan bij haar echtgenoot, vielen echter vier mannen binnen in jullie woning om uw zus te komen halen en terug naar haar man te brengen. De volgende dag vluchtte uw zus echter een tweede keer, en besloot ze om bij een vriendin onder te duiken om uw familie niet in problemen te brengen. Op 2 of 3 januari 2012 werd u echter meegenomen door vier mannen naar een voor u onbekende plaats. U werd gedurende drie dagen vastgehouden en mishandeld. Na drie dagen liet men u gaan, maar drie dagen later werd u opnieuw aangehouden door dezelfde mannen en werd u naar dezelfde plaats gebracht. Men deed er u het voorstel om hun diensten te vervoegen en er officier te worden maar u weigerde op hun voorstel in te gaan. Na vijf dagen liet men u weer gaan, en na uw vrijlating vernam u dat u ontslagen was op de school waar u werkte omwille van uw afwezigheid. Enkele dagen later werd u echter opnieuw opgepakt door dezelfde mannen. Men drong erop aan dat u zou ingaan op hun voorstel officier te worden bij de staatsveiligheid, maar u bleef halsstarrig weigeren. Na drie dagen liet men u weer gaan en dit maal besloot u om naar uw oom te gaan en hem te vertellen wat er gebeurd was. Na overleg met andere familieleden besloot uw familie dat u het land diende te verlaten en men begon dan ook geld te verzamelen om een smokkelaar te kunnen betalen die u hierbij zou helpen. Op 9 februari 2012 verliet u Khartoum per vliegtuig, en na een tussenstop in Caïro, kwam u op 10 februari aan in België. Op 13 februari 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart Soedan ontvlucht te zijn omdat u vreest opnieuw opgepakt te worden door de Soedanese veiligheidsdiensten omwille van de problemen die uw zus had met haar echtgenoot, die bij de Soedanese inlichtingendienst zou werken, en omwille van het feit dat u niet op hun wens wilde ingaan om deze veiligheidsdienst te vervoegen als officier (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6).

Vooreerst kunnen enkele bemerkingsen gemaakt worden betreffende uw verklaringen over de echtgenoot van uw zus, die aan de basis zou hebben gelegen van de problemen die u in Soedan zou hebben gekend. U verklaart tijdens het gehoor immers dat uw familie in 2011 benaderd werd door een persoon, die een hoge positie zou bekleden binnen de Soedanese inlichtingendienst, met de vraag of hij met uw zus kon trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Ondanks het feit dat u nogal weigerachtig stond tegenover een eventueel huwelijk, stemde uw familie uiteindelijk in met een huwelijk tussen deze persoon en uw zus, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Aanvankelijk liep alles goed in het huwelijk van uw zus, maar nadat ze zwanger werd, zou haar echtgenoot zijn veranderd, en begon hij haar te mishandelen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart tijdens het gehoor dat u enkele pogingen zou hebben gedaan om te bemiddelen met de echtgenoot van uw zus, nadat uw zus was weggegaan bij haar echtgenoot, maar dat deze pogingen steeds mislukten, en dat u uiteindelijk zelf problemen kreeg met de Soedanese inlichtingendienst (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Het is vooreerst opmerkelijk dat uw kennis over de echtgenoot van uw zus wel heel erg beperkt is. Zo geeft u aan dat hij een belangrijke functie zou bekleden binnen de inlichtingendienst in Soedan, maar, wanneer u meer uitleg gevraagd wordt over zijn functie of rol binnen deze dienst, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart dat hij u dat nooit gezegd heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt hoe lang hij al bij de inlichtingendienst werkte, antwoordt u eveneens dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd waar hij dan werkte, antwoordt u dat hij in Khartoum werkte, maar wanneer verder gepeild wordt waar hij dan precies

in Khartoum werkzaam was, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vooral opmerkelijk is dat u er niet van op de hoogte blijkt te zijn tot welke etnie de echtgenoot van uw zus behoort (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart tijdens het gehoor immers dat één van de verwijten van de echtgenoot van uw zus tegenover haar, of een van de redenen waarom hij haar slecht behandelde, was dat hij vond dat uw zus tot een minderwaardige etnie zou behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd tot welke etnie de echtgenoot van uw zus dan behoorde, antwoordt u dat hij zei dat hij eveneens tot Ja'alin etnie behoorde, zoals u en uw zus, maar dat u hem niet geloofde; u kan echter hoegenaamd niet aangeven waarom hij hier dan zou over liegen en tot welke etnie hij dan wel zou behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw verklaringen over de echtgenoot van uw zus, en over diens etnie, zijn bijgevolg wel erg vaag te noemen. U slaagt er tijdens het gehoor evenmin in te verduidelijken hoe het huwelijk tussen uw zus en haar echtgenoot tot stand is gekomen, en op welke manier deze laatste uw familie zou hebben leren kennen. Tijdens het gehoor wordt u immers gevraagd hoe het huwelijk in kwestie tot stand is gekomen waarop u antwoordt dat het in Soedan de traditie is dat de man de hand van de vrouw komt vragen bij diens familie (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegt eraan toe dat uw zus vervolgens de keuze had om al dan niet te trouwen aangezien ze volwassen is en een universitair diploma heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd hoe de echtgenoot van uw zus uw familie dan kende, antwoordt u dat hij uw familie niet kende, maar dat iemand die u goed kent, uw familie zou hebben aangeduid (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat iemand van jullie wijk hem zou hem hebben verwezen naar jullie familie (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd wie deze persoon dan was, die jullie familie zou hebben aangeduid, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U slaagt er bijgevolg tijdens het gehoor niet in om duidelijk te maken hoe de echtgenoot van uw zus, die een hoge functie zou bekleden binnen de Soedanese inlichtingendienst, uw familie zou hebben leren kennen. Algemeen kan bijgevolg gesteld worden dat uw verklaringen over de echtgenoot van uw zus tijdens het gehoor erg vaag zijn, en bijgevolg niet weten te overtuigen. Aangezien uw verklaringen over de beweerde echtgenoot van uw zus niet overtuigend zijn, doet dit reeds de nodige vragen rijzen bij de door u aangehaalde problemen die u zou hebben gekend in uw land van herkomst, gezien uw bewering dat de echtgenoot van uw zus aan de grondslag zou liggen van deze beweerde problemen.

Verder kunnen bovendien nog enkele pertinente opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde aanhoudingen door de Soedanese inlichtingendienst. U beweert immers dat u in de loop van januari 2012 drie maal zou zijn aangehouden door de Soedanese inlichtingendienst (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U verklaart een eerste maal te zijn aangehouden op 2 of 3 januari 2012 en vervolgens drie dagen te zijn opgesloten op een voor u onbekende plaats (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.9). Gevraagd hoeveel dagen u werd opgesloten, antwoordt u dat u eerst drie dagen werd opgesloten, vervolgens, na uw tweede arrestatie, gedurende vijf dagen, en tenslotte, na een derde arrestatie, gedurende drie dagen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat u telkens werd vrijgelaten na uw drie arrestaties (zie gehoorverslag CGVS, p.9), maar dat men u vroeg, tijdens uw opsluiting na uw tweede vermeende arrestatie, lid te worden van de veiligheidsdienst (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft aan dat ze van u verlangden dat u officier zou worden binnen hun dienst (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verder geeft u aan te vermoeden dat de problemen van uw zus met haar echtgenoot aan de basis lagen van uw problemen met de Soedanese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf drie maal te zijn gearresteerd door de Soedanese autoriteiten, maar respectievelijk voor een periode van vijf dagen, vier dagen en twee dagen (zie vragenlijst CGVS, dd.17 februari 2012, p.2-3, administratief dossier), terwijl u voor het CGVS ook verklaarde drie maal te zijn opgepakt maar dat u opgesloten werd voor respectievelijk een periode van drie dagen, vijf dagen en tenslotte opnieuw drie dagen, zoals hierboven al werd aangehaald. Deze inconsistente verklaringen over de duur van uw beweerde arrestaties in de loop van januari 2012, kunnen bijgevolg op zijn minst opmerkelijk genoemd worden. Redelijkerwijze zou men toch mogen verwachten dat u over dergelijk relatief belangrijke elementen van uw asielaanvraag consistente verklaringen zou geven tijdens verschillende gehoren. Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u bovendien eveneens dat u ervan beschuldigd werd het regime te willen tegenwerken, en dat u pamfletten zou hebben uitgedeeld die gericht waren tegen het regime (zie vragenlijst CGVS, dd.17 februari 2012, p.2-3, administratief dossier). Deze vermeende beschuldigingen brengt u echter hoegenaamd niet ter sprake tijdens uw gehoor voor het CGVS. Ook hier kunnen de nodige vraagtekens bij geplaatst worden aangezien het toch geen onbelangrijk aspect betreft in het kader van uw asielaanvraag. Uw verschillende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS kunnen bijgevolg bezwaarlijk consistent genoemd worden. Zo bracht u tijdens het gehoor voor de Dienst

Vreemdelingenzaken ook niet ter sprake dat men van u verwachtte of wilde dat u lid zou worden van de Soedanese veiligheidsdienst als officier, zoals u wel verklaart voor het CGVS. Verder verklaart u dat u telkens werd vrijgelaten door de veiligheidsdienst hoewel u halsstarrig bleef weigeren om op hun voorstel in te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd werd waarom u werd vrijgelaten na uw derde beweerde arrestatie, antwoordt u dat u vermoedt dat ze u bedenktijd wilden geven over hun aanbod (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is hierbij echter vreemd dat u eerder tijdens het gehoor eveneens verklaarde dat ze u hadden vrijgelaten, na uw tweede beweerde arrestatie, omdat ze u bedenktijd wilden geven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is echter niet heel erg overtuigend dat ze u eveneens na de derde vermeende arrestatie zouden hebben vrijgelaten om u nogmaals bedenktijd te geven, terwijl de reden van uw derde beweerde arrestatie net geweest zou zijn dat u nog steeds niet op het aanbod van de veiligheidsdienst was ingegaan. Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u hoegenaamd geen idee heeft op welke plaats u zou zijn opgesloten gedurende uw drie korte periodes van opsluiting in de loop van de maand januari 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat uw verklaringen betreffende uw beweerde arrestaties in de loop van januari 2012 niet consistent en niet overtuigend zijn.

U legt tenslotte geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw nationaliteit of identiteit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève en van artikel 1(2) van het aanvullend protocol. Ook meent hij dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt dat hij bij aankomst in België geen documenten kon voorleggen en dat zijn identiteitsdocumenten en huwelijksakte bij zijn echtgenote in Soedan zijn achtergebleven. Ondertussen heeft hij zijn identiteitskaart bekomen en hij maakt een kopie ervan over bij zijn verzoekschrift. Idem voor zijn huwelijksakte. Verzoeker voegde ondertussen ook de originelen en de officiële vertalingen van deze documenten bij zijn verzoekschrift.

De Raad merkt in deze op dat verzoekers identiteit en burgerlijke staat niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à*

appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker betwist dat hij tijdens het eerste gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat zijn ondervragers hem duidelijk hebben gemaakt dat hij zichzelf uit de situatie zou kunnen redden door de staatsveiligheid te vervoegen als officier. De tolk heeft hem echter in het midden van zijn uitleg onderbroken met de uitleg dat hij eerst het voorgaande deel nog diende te vertalen en nog voor verzoeker zijn verhaal kon vervolledigen, werd hem reeds de volgende vraag gesteld. Bovendien werd hem duidelijk gemaakt dat hij later heel uitgebreid zou gehoord worden en dat hij dan zeker de gelegenheid zou hebben om alles in detail te vertellen, hetgeen verzoeker dan ook gedaan heeft.

3.2.2. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker echter geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker twee keer een uitleg heeft gegeven aangaande zijn arrestaties (*"ik werd valselijk beschuldigd en gearresteerd voor het tegenwerken van het regime (uitdelen van pamfletten). Op deze straf staat executie."*, vraag 3.1, en *"Ik werd valselijk beschuldigd en gearresteerd voor het tegenwerken van het regime (uitdelen van pamfletten). Op deze straf staat executie. Tijdens mijn hechtenis beschuldigden ze mij dat ik mijn overste uitdaagde."*, vraag 3.5). Zelfs indien verzoeker zou onderbroken zijn geweest en dit aspect nadien niet meer opnieuw hebben verteld, wat allerm minst blijkt uit de vragenlijst, zeker gezien verzoekers volledigheid en uitgebreide antwoorden van de vragen, dan nog kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers asielredenen bij het CGVS, met name de bedreiging tot gedwongen inlijving (gehoor p. 6) dermate ernstig klemt met de voordien aangehaalde beschuldiging van subversieve en antistatelijke activiteiten dat dit verzoekers gehele vervolging onderuithaalt. Bovendien werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij nog nadere toevoegingen wenste te doen, werd het verslag hem voorgelezen, door hem ondertekend en kreeg hij een kopie mee, waarop hij nadien evenmin nog opmerkingen of correcties aanbracht. Derhalve is verzoekers verweer ongegrond.

3.2.3. Verzoeker herhaalt hoe het huwelijk van zijn zus tot stand is gekomen met de tot dan toe onbekende echtgenoot. Iemand uit het dorp had zijn familie aangeduid doch de echtgenoot van zijn zus heeft deze persoon nooit bij naam genoemd. *"Bijgevolg kan hem niet verweten worden dat hij de naam van deze persoon niet kent"*, aldus verzoeker. Gelet dat de betrokken man geen bekende was voor de familie van verzoeker, heeft de vader allereerst de nodige vragen gesteld teneinde te weten te komen wat zijn afkomst was of hij van een goede familie was. De betrokken man vertelde dat hij een gevoelige post bekleedde bij de staatsveiligheid te Karthoum, doch gaf geen bijkomende preciseringen. Verzoeker

kan niet worden verweten dat hij geen verdere preciseringen kan geven over de tewerkstelling van de echtgenoot van zijn zus. Het is gebruikelijk dat er over het algemeen zeer heimelijk wordt gedaan wanneer het de staatsveiligheid betreft, waarbij verzoeker verwijst naar bijgevoegde informatie (*“Report on Pre-Trial Justice in Sudan”*, van het *African Centre For Justice and Peace Studies*). Verzoeker meent dat zijn verklaringen m.b.t. de huwelijkssluiting aansluiten bij de huwelijkstradities in Soedan en verwijst daarvoor naar bijgevoegde informatie (*“Southern Sudanese Culture”*, door *Migrant Information Centre*). Vervolgens geeft verzoeker een omstandige uitleg over de ontstane moeilijkheden met de echtgenoot van zijn zus en de beweerde hieruit voortvloeiende arrestaties. Verzoeker meent dat het niet vreemd is dat hij geen verdere preciseringen over de locatie kan geven en verwijst hiervoor tevens naar een bijgevoegd artikel (*“Agents of fear: The National Security Service in Sudan”*, *Amnesty International*). Gedurende zijn gevangenschap werd verzoeker zeer ernstig mishandeld en onderging diverse ondervragingen. Deze talrijke mishandelingen en ondervragingen ondermijnden het tijdsbesef van verzoeker. Bijgevolg kan verzoeker zich enkel met zekerheid herinneren hoeveel keer (*in casu* drie keer) hij werd opgepakt, doch de duur van elke gevangenschap kan hij niet exact weergeven. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen voldoende coherent en duidelijk zijn en dat hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden. Verzoeker verwijst naar diverse rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker benadrukt bovendien dat hij in zijn land van herkomst niet kan rekenen op de bescherming door de overheid. Door de nationale veiligheidswet van 2010 werd de bevoegdheid van de staatsveiligheid uitgebreid: niet alleen behielden zij een politionele taak, doch hun macht tot arrestatie en opsluiting werd uitgebreid, zodat onder meer detentie zonder beschuldiging of gerechtelijke controle mogelijk werd zonder enige temporele beperking. Zoals verzoeker terecht heeft aangehaald in het gehoor, was het zinloos om klacht neer te leggen. Een klacht zou helemaal tot niets leiden omdat de leden van de staatsveiligheid immuniteit hebben gekregen. De immuniteit (zowel op burgerlijk vlak als strafrechtelijk vlak) van de leden van de staatsveiligheid, wordt voorzien in artikel 52 (3) van de nationale veiligheidswet van 2010. Artikel 52 (1) van dezelfde wet bepaalt dat elke handeling verricht door de staatsveiligheid in de uitoefening van hun taken kunnen niet als misdrijf beschouwd worden. Indien toch melding wordt gemaakt van een zaak van foltering, blijft het openbaar ministerie in gebreke hieraan het passende gevolg te geven. Een klacht van een gewone burger zoals verzoeker zal bijgevolg niets uithalen en er is geen sprake van overheidsbescherming tegen deze praktijken.

3.2.4. De Raad stelt in deze vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven onwetendheden, onwaarschijnlijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoeker is ernstig tegenstrijdig op fundamentele aspecten van zijn vervolging, zodat deze niet geloofwaardig is. In deze beklemtoont de Raad tevens dat, bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas, de commissaris-generaal niet verplicht is onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst (RvV 19 mei 2008, nr. 11322; RvS 9 juli 2007, nr. 173.351).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en

verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker bijkomend verwijst naar de rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat die de (actuele) situatie in Soedan toelicht. Nochtans is er momenteel een gewapend conflict aan de gang dat een ernstige bedreiging oplevert van het leven of de persoon van de burgers, zodat de burgers uit Soedan subsidiaire bescherming in België dienen te krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c. De aanleiding van het conflict dient gezocht te worden bij de afscheiding van Zuid-Soedan. Zuid-Soedan werd formeel onafhankelijk verklaard op 9 juli 2011. Sindsdien is het land verscheurd door conflicten tussen Noord- en Zuid-Soedan, waarbij tevens systematisch burgerdoelwitten worden gevisieerd. De laatste maanden is het geweld verder geëscaleerd en dreigt een totale oorlog in Soedan. De laatste berichten wijzen er inderdaad op dat beide gebieden elkaar de oorlog hebben verklaard. Dat de situatie zo bedreigend is voor het evenwicht in de regio dat de VN heden tracht een resolutie aan te nemen die sancties aan beiden zou opleggen. Verzoeker voegt diverse internetartikelen bij zijn verzoekschrift ("*Sudans on brink of all-out war over oil*", "*Sudan has declared war' on south Sudan*", "*Khartoum and the language of war: who's really listening*" en "*UN debates how to end Sudan war*"). Verzoeker stelt dat kan worden besloten dat gelet op de actuele situatie in Soedan in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.2. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. De Raad erkent dat er in Soedan sprake is van oorlogsretoriek met ernstige spanningen en grensconflicten, doch er kan niet gesteld worden dat deze over het hele grondgebied het niveau bereiken van een intern of internationaal gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Verzoeker toont niet aan middels concrete objectieve informatie dat er momenteel in het hele land sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de beslissing. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK